

Paulius drąsina Timotiejų

Pagrindinė eilutė: „Todėl primenu tau, kad pažadintum Dievo dovaną, kuri yra tavyje per mano rankų uždėjimą.“

2 Timotiejui 1:6

***Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Timotiejui 1:1–14; 3:14, 15***

Nors apaštalas Paulius, matyt, neturėjo biologinių vaikų, jo švelnus kreipimasis į Timotiejų kaip į „mano sūnų tikėjime“ rodo jo meilės gilumą (1 Timotiejui 1:2). Jis visus tikinčiuosius laikė savo dvasiniais vaikais, o šis jausmas buvo ypač stiprus Timotiejaus atžvilgiu, kuris ilgai ir ištikimai tarnavo šalia jo.

Paulius šiandienos pamokos žodžiai yra patikimas patarimas visiems krikščionims, ypač tiems, kurie dar jauni Tiesoje. Jie daro dar didesnę poveikį tiems, kurie pašvęstė savo gyvenimą Viešpačiui ir jo tarnystei bei siekia būti naudingi kaip jo tarnai ar tarnautojai pagal savo gabumus ir galimybes.

Šie žodžiai buvo skirti Timotiejui, kai Paulius buvo kalinys Romoje, netrukus prieš savo mirtį. Timotiejus jau nebebuvo vaikas, bet galbūt apie keturiasdešimties metų amžiaus, daugelį metų dirbęs kartu su apaštalu. Šio laiško rašymo metu Timotiejus tarnavo Efezo bažnyčioje ir ten gavo laiškus, pavadintus jo vardu.

Paulius prisistato, primindamas Timotiejui apie savo apaštalystę. Jis tapo Viešpaties prisikėlimo liudytoju, nes kelyje į Damaską jam buvo leista pamatyti Jo šlovingą asmenį. Po to Pauliui buvo pavesta skelbti Dievo pažado dėl gyvenimo, suteikto Kristuje Jėzuje, sąlygas. Apaštalų darbai 9:3–20; 22:14, 15

Paulius mini savo šviesią sąžinę Dievo akivaizdoje, nuolatines maldas už Timotiejų ir troškimą vėl jį pamatyti po jų išsiskyrimo Efeze. (2 Timotiejui 1:3, 4) Žinodamas pavojus, kurie lydi žymią padėtį, Paulius ragino Timotiejų išlikti nuolankiu, ištikimu ir tvirtai remtis Šventuoju Raštu. (2 Timotiejui 1:13) Jam reikėjo tvirtai stovėti Dievo jėgoje, kurią Jis suteikia per savo Žodį.

Paulius taip pat priminė Timotiejui apie nuoširdų tikėjimą ir dievobaimingumą, kuriuos jis paveldėjo iš savo motinos ir močiutės, patvirtindamas, kad šis paveldas jo širdyje padėjo tvirtą pamatą. (2 Timotiejui 1:5) Kiti Šventojo Rašto tekstai pabrėžia, kad dievobaimingi tėvai gali savo vaikams padėti charakterio pamatą, ant kurio galima statyti naudingą gyvenimą. Pakartoto Įstatymo 6:6,7; Patarlių 22:6; Efeziečiams 6:4

Apaštalas ragino Timotiejų „pažadinti Dievo dovaną“ savyje – vėl ją uždegti su nauja energija. Jis taip pat įspėjo Timotiejų nepasiduoti baimei, primindamas, kad Dievo dvasia nėra baimės dvasia, „bet galios, meilės ir sveiko proto dvasia“. (2 Timotiejui 1:6, 7) Toks dvasios pobūdis suteikia drąsos, mylinčio atsidavimo Dievui ir jo tautai bei išmintingo sprendimo, kaip tinkamai panaudoti uolumą. Paulius troško, kad visi Dievo vaikai vis labiau įgytų šią dvasią, kad jų talentai būtų naudojami be baimės ir išmintingai tarnaudami Šeiminkui.

2 Timotiejui 3:14, 15 apaštalas priminė Timotiejui, kad jis buvo mokomas Dievo, o šis mokymas jam buvo perteiktas per Senojo Testamento „šventuosius raštus“ ir per Jėzaus bei jo įkvėptų apaštalų žodžius. Kaip Paulius padrašina Timotiejų, taip ir mes pasisemkime stiprybės iš šių mylimo apaštalo žodžių.